

Tvrdohlavý Turek.

Napsal Julius Verne.

Aut. překlad Ot. Petrové.

KAPITOLA 3.

V ochraně majáku.

Dřevěný domek, z hrubě otesaných klad, rozdělen byl ve dvě světnice, jejichž okna vedla na moře. Nad ním vypínala se věž z trámů zhotovená, na níž byl umístěn aparát, totiž svítlna s reflektory. Tato, as šedesát stop vysoká věž, toť byl maják u Atiny. Zajisté nelze pomysliti si něco primitivnějšího.

Nechť byl však jakýkoliv, prokazoval velké služby lodím, plujícím v těchto končinách. Bylo tomu teprve několik roků, kdy byl zbudován.

Dva hlídači bydleli trvale v dřevěném domku na úpatí majáku; první světnice sloužila jim za společnou síň; druhá obsahovala dvě lože, jejichž však nikdy současně nepoužívali. Jeden z nich byl hlídačem nočním, máje na starosti jak udržování ohně, tak i dávání výstražných signálů, když se nějaká loď bez kormidelníka do průlivů atinských odváží.

Po zabušení, jež přicházelo zvenčí, otevřely se dvě domku. Kéran, huán jsa náhlým zadutím větru, vrazil jako vítr dovnitř. Za ním následoval Ahmet, Van Mitten, Bruno a Nizib.

"Co si přejete?" tázal se jeden z hlídačů, zatím co druhý, probuzen jsa příchodem cizinců, k prvnímu se přidružil.

"Pohostinství pro tuto noc," pravil Ahmet.

"Pohostinství?" opakoval hlídač. "Potřebujete-li pouze přístřeší, jest vám dům otevřen."

"Přistřeší, kde bychom vyčkali rána," odtušil Kéran, "a něco k snědku, abychom hlad ukojili."

"Budiž," pravil hlídač, "ale v některém hostinci v Atině bylo by vám lépe."

"Jak daleko jest ještě tam?" ptal se Van Mitten.

"As půl míle od majáku, za úskalím," odtušil hlídač.

"Půl hodiny ještě v tomto hrozném počasí!" zvolal Kéran.

"Ne moji dobří lidé, ne! ... Zde jsou lavice, na nichž budeme moci ztráviti noc! ... Budou-li se moci naši koně a araba ukryti za váš domek, bude to vše, čeho nám jest třeba. ... Zítřej ráno vydáme se do městečka a kéž pomůže nám Allah, abychom našli lepší povoz. ..."

"Hlavně rychlejší!" dodal Ahmet.

"A méně nepohodlný!" bručel Bruno mezi zuby.

"... než tato araba, na niž si přeje jenom nesmíme stěžovati! ..."

"... doložil Kéran, vrhnuv při tom přísný pohled na sluhu Van Mittenova.

"Pane," započal hlídač, "opakuji vám, že jest vám náš domek k službám. Již dosti cestujících za špatného počasí hledalo v něm útluku a byli spokojeni. ..."

"Tím, čím i my dovedeme se spokojiti!" odtušil Kéran.

Na to se cestující zařídili, aby mohli přenocovati v domku. Na každý způsob mohli si jen blahopřáti, že našli takovéto přístřeší, které při všem svém nepohodlí chránilo je před větrem a lijákem venku zúřícím.

Avšak spáti lze jen po nějaké době. Byl to ovšem Bruno, kterýž učinil tuto poznámku, ohlásiv zároveň, že zásoby potravin v arabě jsou již úplně vyčerpany.

"Nuže, dobří lidé, co můžete nám dáti k snědku? ... toť se ví, že zaplatím. ..."

"Mohu vám nabídnouti jen to, co zde mám, a za všechny piastry sultánství nenalezl byste zde nic jiného, než něco zbytků potravin!"

"To postačí!" pravil Ahmet.

"Ano! ... Bude-li jich jen dosti! ..."

mumlal Bruno, jenž dělal si již laskominy.

"Jděte do vedlejší světnice," odtušil hlídač. "Vše, co jest na stole, jest vaše."

"A Bruno nám bude přisluhovatí," děl Kéran, "zatím co Nizib pomůže positionovi, aby koně a vůz co nejlépe před deštěm ukryl."

Na pokyn pánův vzdálil se Nizib, aby rozkázal jeho vykonat. Kéran, Van Mitten a Ahmet, jsouce provázeni Brunem, odebrali se do sousední síně a usedli za stůl vedle veselé plápolajícího krbu. Zde našli na hrubých talířích trochu zbytků studeného masa, do nichž se vyhladovělí pocestní s chutí pustili. Bruno vidá je, jak hltavě jedí, měl za to, že prokazují až přílišnou čest kuchařskému umění.

"Avšak nesmíme zapomenouti na Bruna a Niziba!" upozornil Van Mitten po čtvrt hodině žvýkání, jež zdálo se sluhovi váženého Holanďana býti nekončným.

"Zajisté ne!" odtušil Kéran. "Není přičiny, proč by měli zemřít hladem!"

"Ta dobrá duše!" zabručel Bruno.

"Nesmíme s nimi nakládati jako kozáci! ..."

dodal Kéran. "Ach, ti kozáci! ... Kéž by jich bylo sto pověšeno. ..."

"Oh!" zvolal Van Mitten.

"Tisíc... deset tisíc... sto tisíc!" dodal Kéran, učiniv mohutný rozmach rukou, "zbylo by jich ještě příliš! ... Avšak noc se blíží. ... Pojdme spat!"

"Ano, to bude nejlepší!" odtušil Van Mitten, jenž tímto klidným "oh" málem by byl vyvolal hroznou krveprolití velké části kočovných kmenů ruského carství.

Kéran, Van Mitten a Ahmet vrátili se tedy do první síně právě v okamžiku, kdy vstoupil Nizib, aby s Brunem povečeřel. Zde zahalivše se do pláště a natáhnuvše se na lavice, všichni tři hleděli ve snu zapomenouti na dlouhé hodiny bouřlivé noci.

Avšak za těchto okolností bylo jim asi velmi nesnadno usnouti.

Zatím Bruno a Nizib, usednuvše proti sobě, připravovali se svědomitě, by dojedli a dopili vše, co ještě zbylo v mísách a ve džbánkách. Bruno jako vždy byl velmi pánovitý k Nizibovi a Nizib jako vždy velmi úslušný k Brunovi.

"Nizibe," prohodil Bruno, "dle mého náhledu, jestliže páni povečeřeli, jest právem sluhů, aby dojedli zbytky, ráčí-li jim nějaké zanechati."

"Máte stále hlad, pane Bruno?" ptal se zpytavě Nizib.

"Stále hlad, Nizibe, zvláště když jsem plných dvanáct hodin nic nejedl."

"Nezdá se, že by tomu bylo tak!"

"Nezdá se, že by tomu bylo tak! ... Což nepozorujete, Nizibe, že jsem za poslední týden opět zhubněl? Do mých nyní příliš volných šatů vešli by se dva lidé, silní jako já."

"Toť skutečně zvláštní, pane Bruno! Já při tomto způsobu života přibývám!"

"Ah! Ty tloustneš! ..."

bručel Bruno, pohlédnuv úkosem na Niziba.

"Podívejme se, co jest ještě na této míse," navrhol Nizib.

"Hm. ..." děl Bruno. "Není to mnoho, a je-li na ní něco, jest to sotva pro jednoho, nerci-li pro dva."

"Na cestách spokojiti se musíme tím, co se nám právě naskytá, pane Bruno."

"Ah, děláš ze sebe filosofa," pravil Bruno sám k sobě. "Ah, ty si dovoluješ tloustnouti! ... ty! ..."

A přitáhnuv k sobě talíř Nizibův, zvolal:

"K čertu, co jste si to zde naložil?"

"Nevím, ale velice se to podobá skopovému masu," odtušil Nizib, postaviv svůj talíř před sebe.

"Skopové maso? ..."

vzkřikl Bruno. "Aj, Nizibe, mějte se na pozoru! ... Myslím, že se mýlíte!"

"Uvidíme," pravil Nizib, napíchnuv kousek masa na vidličku a chtěje strčiti ho do úst.

"Ne, ne!" namítal Bruno, zadržev jej rukou. "Nespěchejte! U Mohameda, jak pravíte, obávám se, aby nebylo to maso nečistého zvířete, — nečistého pro Turka, toť se ví, ne však pro křesťana."

"Co tím myslíte, pane Bruno?"

"Dovolte, Nizibe, abych se o tom přesvědčil."

A Bruno položil na svůj talíř kus masa, jež si byl Nizib vybral; na to pod záminkou, že chce ho ochutnati, pozřel je několika sousty.

"Nu tak co?" tázal se Nizib, ne bez jakéhosi nepokoje.

"Nuže," odtušil Bruno, "nemýlil jsem se! ... Jest to vepřové maso! ... Hrózal! Byl byste jedl vepřové maso!"

"Vepřové maso?" zvolal zděšeně Nizib. "To jest zakázáno!"

"Na dobro zakázáno."

"Niměně zdálo se mi. ..."

"K šlaku, Nizibe, můžete věřiti člověku, který se v tom lépe vyzná, nežli vy."

"Nuže, pane Bruno?"

"Nuže, na vašem místě spokojil bych se tímto kouskem kozího sýra."

"Toť hubená večeře!" odtušil Nizib.

"Ano... ale sýr zdá se býti znamenitý."

A Bruno předložil svému kamarádovi sýr. Nizib jal se ho, ač ne bez úklebku, jísti, zatím co druhý hltal do sebe pokrm, jež byl nespřímně prohlášen za maso vepřové.

"Na vaše zdraví, Nizibe," zvolal Bruno, naplniv si sklenici obsahem džbánu, stojícího na stole.

"Jaký jest to nápoj?" tázal se Nizib.

"Hm! ..." děl Bruno, "zdá se mi. ..."

"Co pak?" pravil Nizib, nastavuje sklenici.

"Že jest v tom trochu kofalky. ..."

odtušil Bruno, "a dobrý moslemín nemůže si dovoliti. ..."

"Vždyť nemohu přece jísti bez pití?"

"Bez pití? ... ne! ... hleďte, v tomto džbáně jest čerstvá voda, již se musíte spokojiti, Nizibe. Jak šťastní jste, vy Turci, že jste zvyklí na tento zdravý nápoj."

A zatím, co Nizib pil, Bruno mumlal:

"Tlustní, hochu... tlustní. Náhle však, obrátiv se, spatřil Nizib jinou mísu na krbu, na niž ještě zbyl kus chutně vyhlázejícího masa.

"Ah!" zvolal Nizib. "Tentokráté budu se moci vážněji najísti! ..."

"Ano... tentokráté, Nizibe," pravil Bruno, "rozdělíme se jako dva dobří kamarádi! ... Bylo mně skutečně líto, když viděl jsem, že spokojiti se máte tím kozím sýrem!"

"Tohle bude skopové, pane Bruno!"

"Myslím, Nizibe."

A Bruno, přitáhnuv k sobě mísu s masem, jal se je krájeti, zatím co Nizib dychtivě naň pohlížel.

"Nuže?" prohodil.

"Ano... skopové..." dal Bruno v odpověď. "To bude skopové! ... Ostatně potkali jsme celá stáda těchto zajímavých čtvernožců! ... Mohlo by se míti za to, že jsou v tomto kraji jediní skopci."

"Tedy prosím..." děl Nizib, podávaje svůj talíř.

"Počkejte, Nizibe, počkejte! ... Ve vašem vlastním zájmu bude lépe, přesvědčím-li se. ... Pochopte, zde jsme teprve několik mil od hranic. ... a jest zde ještě téměř výhradně kuchyně ruská. ... A ti Rusi... jest se jich co obávat!"

"Opakuji vám, pane Bruno, že jest zde omyl nemožný."

"Ne..." odpověděli Bruno, ochutnav nový pokrm, "jest to sice skopové a pfece. ..."

"Cože?" ptal se Nizib.

"Řekli by se..." odtušil Bruno, polykaje rychle kusy masa, jež si byl předložil na talíř.

"Ne tak rychle, pane Bruno!"

"Hm! Je-li to skopové, ... má aspoň zvláštní příchut!"

"Však uvidím..." zvolal Nizib, počínaje se při své trpělivosti již durdití.

"Mějte se na pozoru, Nizibe, mějte se na pozoru!"

Při těchto slovech pohltil Bruno rychle poslední sousta masa.

"Konečně, pane Bruno!"

"Ano, Nizibe... konečně jsem přesvědčen! ... Tentokráté měl jste zcela pravdu."

"Bylo to skopové?"

"Skutečně skopové!"

"Jež jste pohltil?"

"Pohltil, Nizibe?... To slovo nepřipouštím! ... Ne! ... Ochutnal jsem pouze!"

"A já jsem se krásně navečeřel!" odtušil Nizib plačtivě. "Zdá se mi, pane Bruno, že mohl jste mně nechatí můj díl a že jste nemusil snísti vše, byste se přesvědčil, že to bylo..."

"Skopové, věru, Nizibe! Mé svědomí vešlo mně..."

"Řekněte, váš žaludek!"

"Abych poznal... Ostatně nemáte přičiny něčeho litovati, Nizibe!"

"Ó, ano, ó ano!"

"Ne! ... Nebyl byste ho mohl jísti!"

"A proč?"

"Protože bylo to skopové špičkovano, Nizibe, rozumějte dobře, špičkovano slaninou. ... a slanina není ani dost málo stravou orthodoxní!"

Na to vstal Bruno od stolu, hladě si břicho jako člověk, jenž dobře povečeřel; pak odebral se do společné síně, provázen jsa Nizibem, úplně zklamáním.

Kéran, Ahmet a Van Mitten, ležící na dřevěných lavicích, nemohli dosud ani na chvíli naléztí spánku. Venku rozpoutala se bouře s dvojnásobnou zuřivostí. Bylo se co obávati, aby maják nebyl úplně rozmetán, neboť dřevěné součásti jeho stěnanly pod hrozivými nárazy vichřice. Vít lomcoval dveřmi a okenicemi, jako by do nich nějaký strašný beran dorážel. Musily býti silně opřeny. Avšak při otřesech dřevěné věže, vtěsnané do zdí domku, mohl si člověk učiniti představu o prudkosti vichřice as padesát metrů nad střešinou. Odolá-li maják, a bude-li oheň osvětlovati průlivy u Atiny, kdež moře nepochybně vystoupilo, to bylo velkou otázkou, plnou nejvážnějších pochybností. Bylo půl dvanácté v noci.

"Zde není možno spáti!" zvolal Kéran, povstav a pobíhaje po společné světnici.

"Ne," odtušil Ahmet, "a jestli se bouře ještě více rozlíti, jest se co obávati o domek. Proto my-

slím, že by bylo záhodno, bychom byli na vše připraveni."

"Spíte, Van Mitten? Můžete spáti?" ptal se Kéran.

Na to zatřásl svým přítelem.

"Podfimoval jsem," odtušil Van Mitten.

"Ejhle, co dovedou klidné povahy! Zde, kdež by nikdo nedovedl naléztí chvíli odpočinku, může Holanďan podfimoovati!"

"Jakživ nevidím jsem podobné noci!" prohodil jeden z hlídačů. "Vít šlehá do pobřeží a kdož ví, nebudou-li zítra skály atinské pokryty rozříděnými koráby."

"Bylo snad viděti nějakou loď?" tázal se Ahmet.

"Ne..." odtušil hlídač. "Aspoň ne před západem slunce. Když jsem vystoupil na maják, abych rozsvítil, nepozoroval jsem ničeho na moři. To jest ještě dobře, neboť průlivy atinské jsou nebezpečné, tak že lze jimi stěží proplouti, nehledě k tomu, že je maják na pět mil od malého přístavu osvětluje."

V témž okamžiku zatřásl vítr domkem, až se dvěma rozletly.

Kéran však vrhl se na dvěma a za přispění hlídače podotřel se mu je uzavřítí.

"Jak hrozná to vichřice!" zvolal Ahmet.

"Hrozná ovšem," odtušil Van Mitten. "Podobá se téměř oněm vichřicím, jež přicházejí od Atlantického oceánu, řádí na pobřežích holandských."

"Oh!" zvolal Kéran. "Podobá se téměř!"

"Jen si považte, příteli Kéran! Jsou to ony vichřice, jež přicházejí z Ameriky přes celičský oceán."

"Což mohou býti hrázy oceánu srovnávány s hrázami Černého moře?"

"Příteli Kéran, nerad bych vám odporoval, nicméně však..."

"Nicméně, chcete tak učiniti," vpadl mu Kéran do řeči, "nemáje právě nějaké přičiny ku přílišnému rozmaru."

"Ne... pravím pouze..."

"Pravíte?..."

"Pravím, že v poměru k Atlantického oceánu, abych se správně vyjádřil, jest Černé moře pouhé jezero."

"Jezero!" vzkřikl Kéran, vzpřimiv hlavu. "U Allah! Zdá se mi, že jste pravil jezero?"

"Chceti, velké jezero!" odtušil Van Mitten, hledě zmírniti svůj výraz. "Ohromné jezero... avšak jezero."

"Pročpak ne rybník?"

"Nepravil jsem rybník."

"Pročpak ne louže?"

"Nepravil jsem louže."

"Pročpak ne umývadlo?"

"Nepravil jsem umývadlo."

"Ne! ... Van Mitten, ale myslil jste si to."

"Ujistiť vás..."

"Nuže, budiž! ... umývadlo! ... Ale kdyby nějaká potopa vrhla váš Holanďan do tohoto umývadla, potopil by se v něm celý. Umývadlo! Ha, Ha."

A opakuje vrčivě toto slovo, jal se milý Kéran přecházeti dlouhými kroky po pokoji.

"Jsem si však zcela jist, že jsem neřekl umývadlo," bručel Van Mitten, jsa celý popleten. —

"Vězte, můj mladistvý příteli," dodal, obrátiv se k Ahmetovi, "že mně tento výraz ani na mysl nepřišel..."

"Budiž, pane Van Mitten," odpověděli Ahmet, "ale není zde věru ani vhodného místa ani času k této hádce."

"Umývadlo..." opakoval si mezi zapaťnými zuby umírněný Kéran.

A zastavil se, aby se díval přímo do tváře svého přítele Holanďana, jenž netroufal si více hájiti svůj Holanďan, jež by milý Kéran v této chvíli byl nejraději celý ponořil do vln černomorských.

Pokračování.